

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

Praha: 26. 6. 2018
Č.j. MSP-843/2016-OJD-SPZ/17
Počet listů: 4
Přílohy: 6

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 B r n o

Věc: obv. V. . – stížnost pro porušení zákona

- Příloha: - trestní spis Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 25 T 8/2013 (1 svazek)
- trestní spis Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 8 T 319/2012 (1 svazek)
- trestní spis Obvodního soudu pro Prahu 6, sp. zn. 3 T 4/2013 (2 svazky)
- trestní spis Obvodního soudu pro Prahu 6, sp. zn. 16 T 74/2013 (1 svazek)
- trestní spis Obvodního soudu pro Prahu 8, sp. zn. 2 T 67/2013 (1 svazek)
- trestní spis Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 25 T 124/2013 (1 svazek)

Podle § 266 odst. 1 tr. řádu podávám ve prospěch obviněného V. H.,

stížnost pro porušení zákona

proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2014, č. j. 61 To 277/2013 – 177, jako soudu odvolacího ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 3 T 4/2013.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 20. 3. 2013, č. j. 3 T 4/2013 – 83, byl obviněný V.H. uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, spáchaným v jednočinném souběhu s přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se dopustil tím, že dne **5. 1. 2013** ve 21.00 hod. v Praze 6, Národní obrany 38, řídil automobil tovární značky Peugeot 106, ačkoliv rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravně správních činností – oddělení správního řízení ze dne 27. 6. 2012, č. j. S-MHMP 73982/2012/Syř, které nabylo právní moci dnem 1. 8. 2012, mu byl uložen kromě jiného trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 12 měsíců od právní moci rozhodnutí, a současně tento osobní automobil řídil pod vlivem omamných látek, když následně provedenou krevní zkouškou bylo zjištěno 134 ng/ml amfetaminu v jeho krvi.

Za tyto přečiny byl obviněný V.H. podle § 337 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců; podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku mu byl dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 2 let.

Proti rozsudku podal obviněný V.H. prostřednictvím obhájce odvolání, směřující proti výrokům o vině i trestu, které následně u veřejného zasedání upřesnil tak, že odvolání směřuje pouze proti výroku o trestu.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2013, č. j. 61 To 277/2013 – 122, bylo odvolání obviněného podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítnuto.

Citované usnesení odvolacího soudu napadl obviněný H. dovoláním.

Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2014, č. j. 11 Tdo 528/2014 – I. – 37, bylo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2013, sp. zn. 61 To 277/2013, podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušeno; podle § 265k odst. 2 tr. ř. byla zrušena také všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. bylo Městskému soudu v Praze přikázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl (důvody kasace rozhodnutí odvolacího soudu byly výlučně procesní).

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2014, č. j. 61 To 277/2013 – 177, pak byl po novém projednání věci ve veřejném zasedání odvoláním napadený rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 20. 3. 2013, sp.zn. 3 T 4/2013, podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. ř. částečně zrušen pouze ve výroku o trestu, načež odvolací soud v rozsahu zrušení podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. ve věci sám znovu rozhodl tak, že obviněnému H. za přečiny maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, ohledně nichž zůstal výrok o vině v napadeném rozsudku nedotčen, a za přečiny maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl obv. H. předtím uznán vinným ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 25 T 8/2013, uložil podle § 337 odst. 1 tr. zákoníku, za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku, souhrnný trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obviněnému dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 2 roků.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl současně zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 18. 1. 2013, sp. zn. 25 T 8/2013, který nabyl právní moci dne 23. 4. 2013, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl obv. H. dnem 23. 4. 2013 pravomocným trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 18. 1. 2013, sp. zn. 25 T 8/2013, uznán vinným, se přitom tento obviněný dopustil tím, že dne 11. 1. 2013 ve 20.55 hodin v Praze 7, v ulici Veletržní, mezi Letenským náměstím a ulicí Javorská, řídil osobní automobil Ford Eskort, a to přesto, že mu byla rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy, sp. zn. S-MHMP 73982/2012/Syř, č. j.: MHMP 865052/2012/Syř, které nabylo právní moci dne 1. 8. 2012, mimo jiné uložena sankce zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců, přičemž na doručení výzvy k odevzdání řidičského průkazu z důvodu uložení sankce zákazu činnosti reagoval dne 27. 9. 2012 zasláním čestného prohlášení, že řidičský průkaz nemůže odevzdat, neboť jej ztratil. Zmíněným trestním příkazem byl obv. H. odsouzen podle § 337

odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku; podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou a půl roku. Podle § 73 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obviněnému uložen také trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání dvaceti měsíců.

Městský soud v Praze ovšem při svém rozhodování přehlédl, že dnem 23. 4. 2013 pravomocný trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 18. 1. 2013, sp. zn. 25 T 8/2013, v době jeho rozhodování ve veřejném zasedání dne 20. 8. 2014 již neexistuje, neboť byl v mezidobí podle § 45 odst. 1 tr. zákoníku ve výrocích o vině i trestu zrušen dnem 19. 3. 2014 v prvním stupni pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 28. 1. 2014, sp. zn. 25 T 124/2013, jímž byl obviněný H. uznán vinným pokračujícím přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dopustil jednak již výše popsáním jednáním ze dne 11. 1. 2013, za něž byl původně odsouzen ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 25 T 8/2013, jednak dalším dílčím útokem spočívajícím v tom, že 1. 4. 2013 okolo 22.00 hodin v Praze 7, v ulici Osadní, řídil osobní automobil VW Vento 19 CL TD, r. z. 1SC 0224, a to přesto, že mu byla rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy, sp. zn. S-MHMP 73982/2012/Syř, č. j. MHMP 865052/2012/Syř, které nabylo právní moci dne 1. 8. 2012, mimo jiné uložena sankce zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců, přičemž na doručení výzvy k odevzdání řidičského průkazu z důvodu uložení sankce zákazu činnosti reagoval dne 27. 9. 2012 zasláním čestného prohlášení, že řidičský průkaz nemůže odevzdat, neboť jej ztratil, a přestože mu byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 8 T 319/2012, ze dne 7. 2. 2013, který nabyl právní moci dne 12. 3. 2013, uložen mimo jiné trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání dvou let.

Obviněný H. byl tímto rozsudkem za výše popsaná jednání ze dnů 11. 1. 2013 a 1. 4. 2013 a rovněž za další přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, jímž byl předtím uznán vinným ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 16 T 74/2013, odsouzen podle § 337 odst. 1 tr. zákoníku, za použití § 45 odst. 1 tr. zákoníku a ust. § 43 odst. 2 tr. zákoníku, ke společnému souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obviněnému uložen rovněž trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 3 let.

Výrok o trestu z dnem 20. 6. 2013 pravomocného trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 5. 6. 2013, sp. zn. 16 T 74/2013, byl současně podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku zrušen, včetně všech dalších rozhodnutí na něj obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2014, č. j. 61 To 277/2013 – 177, jako soudu odvolacího ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 3 T 4/2013, byl v neprospěch obviněného V.H. porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 tr. ř. a § 259 odst. 3 tr. ř. v souvislosti s ustanoveními § 2 odst. 5, 6 tr. ř., § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř. a § 43 odst. 2 tr. zákoníku.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2014, č. j. 61 To 277/2013 – 177, totiž byl nastolen protiprávní stav spočívající v tom, že za jednání, spočívající v tom, že dne **11. 1. 2013** řídil osobní automobil, přestože mu to bylo pravomocným správním rozhodnutím zakázáno, byl obv. V.H. potrestán dvakrát, a totiž jednak (v konečné bilanci) společným souhrnným trestem, uloženým mu dnem 19. 3. 2014 v prvním stupni pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 28. 1. 2014, sp. zn. 25 T 124/2013, a jednak touto stížností pro porušení zákona napadaným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2014, č. j. 61 To 277/2013 – 177, jímž mu byl uložen souhrnný trest ve vztahu k (v době rozhodování

odvolacího soudu) již neexistujícímú trestnímu příkazu Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 18. 1. 2013, sp. zn. 25 T 8/2013.

Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 6, sp. zn. 3 T 4/2013, přitom vyplývá, že po kasaci původního rozhodnutí odvolacího soudu Nejvyšším soudem byl ohledně obv. H. ke dni 3. 7. 2014 vyžádán aktuální opis z evidence Rejstříku trestů (č. l. 172 – 174), v němž je již jeho odsouzení ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 25 T 124/2013 pod položkou 19) zaneseno.

Městský soud v Praze si ovšem k veřejnému zasedání dne 20. 8. 2016 trestní spis Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 25 T 124/2013, ani nevyžádal.

Podle § 2 odst. 5 tr. ř. orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhopvat a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 6 tr. ř. pak orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř. platí, že trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno proti tomu, proti němuž dřívější stíhání pro týž skutek skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo bylo rozhodnutím soudu nebo jiného oprávněného orgánu pravomocně zastaveno, jestliže rozhodnutí nebylo v předepsaném řízení zrušeno. Totéž ostatně vyplývá i z ustanovení čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku soud uloží souhrnný trest podle zásad uvedených v § 43 odst. 1 tr. zákoníku (úhrnný trest), když odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin. Spolu s uložením souhrnného trestu soud zruší výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 254 odst. 1 tr. ř. odvolací soud, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolání podle § 253 tr. ř., přezkoumá zákonnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 259 odst. 3 tr. ř. platí, že odvolací soud může rozhodnout sám ve věci rozsudkem jen potud, pokud je možno nové rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a popřípadě na základě důkazů provedených před odvolacím soudem doplněn nebo změněn. Odvolací soud se může odchýlit od skutkového zjištění soudu prvního soudu jen tehdy, jestliže v odvolacím řízení

- a) provedl znovu některé pro skutkové zjištění podstatné důkazy, provedené již v hlavním líčení, nebo
- b) provedl důkazy, které nebyly provedeny v hlavním líčení.

Jak již bylo zmíněno, zásadním důvodem pro podání této stížnosti pro porušení zákona je zjištění, že obv. H. byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2014, č. j. 61 To 277/2013 – 177, uložen souhrnný trest **také** za jednání ze dne 11. 1. 2013, jímž byl (po zrušení původního dnem 23. 4. 2013 pravomocného trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 18. 1. 2013, sp. zn. 25 T 8/2013) uznán (mimo jiné) vinným dnem 19. 3. 2014 v prvním stupni pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 28. 1. 2014, sp. zn. 25 T 124/2013, jímž mu také byl (mimo jiné) za toto jednání uložen společný a souhrnný trest, a že tedy došlo k flagrantnímu porušení zásady ne bis in idem, dané jednak ustanovením § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř., jednak ustanovením čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

Nelze však přehlédnout (byť v daném momentu jde o otázku spíše okrajovou), že Městský soud v Praze se při svém rozhodování ve veřejném zasedání dne 20. 8. 2014 vůbec nezabýval otázkou vztahu souběhu s věcí vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 8 T 319/2012, v níž byl obv. H. dnem 12. 3. 2013 v prvním stupni pravomocným rozsudkem ze dne 7. 2. 2013 uznán vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným dne 27. 3. 2012.

Odhlédneme-li od faktu, že dnem 23. 4. 2013 pravomocný trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 18. 1. 2013, sp. zn. 25 T 8/2013, v době rozhodování Městského soudu v Praze dne 20. 8. 2014 z výše uvedených důvodů již neexistoval, je třeba konstatovat, že Městský soud v Praze se náležitě nezabýval ani otázkou, zda jednání obv. H., spáchané jím dne 11. 1. 2013 a spočívající v nerespektování sankce zákazu činnosti – řízení motorových vozidel, původně posuzované ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 25 T 8/2013, je ve vztahu k obdobnému jednání, posuzovanému ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 3 T 4/2013 a spáchanému obv. H. dne 5. 1. 2013, skutečně sbíhajícím se jednáním a zda nejde o další útok pokračujícího trestného činu; byť je zjevné, že zákonu odpovídající postup Městského soudu v Praze by byl v daném kontextu de facto znemožněn tím, že dnem 19. 3. 2014 v prvním stupni pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 28. 1. 2014, sp. zn. 25 T 124/2013, bylo jednání obv. H. ze dne 11. 1. 2013 (věcně nesprávně, nicméně pravomocně) považováno za jeden z dílčích útoků pokračujícího přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku; za druhý dílčí útok přitom bylo považováno další obdobné jednání obv. H., jehož se dopustil dne 1. 4. 2013.

Pokud by šlo o posouzení, zda v případě jednání obv. H. ze dnů 5. 1. 2013 a 11. 1. 2013, resp. také jednání ze dne 1. 4. 2013 šlo o pokračující, resp. sbíhající se trestnou činnost, je na místě konstatovat, že účinek sdělení obvinění (§ 12 odst. 11 tr. ř.) nastal ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 25 T 8/2013 (jednání ze dne 11. 1. 2013), v níž bylo vedeno zkrácené přípravné řízení, **dne 12. 4. 2013**, kdy byl obv. H. spolu s trestním příkazem ze dne 18. 1. 2013 doručen i příslušný návrh na potrestání. Lze usuzovat, že Obvodní soud pro Prahu 7 při svém rozhodování ve věci u něj vedené pod sp. zn. 25 T 124/2013 právě z této skutečnosti vyšel a – ovšem mylně – dovodil, že jednání obv. H. ze dne 1. 4. 2013 (tedy ještě přede dnem 12. 4. 2013) je rovněž dílčím útokem pokračujícího přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337

odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Je nicméně zřejmé, že ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 3 T 4/2013 (jednání ze dne 5. 1. 2013) nastal účinek sdělení obvinění ještě přede dnem 1. 4. 2013. Také v této věci bylo vedeno zkrácené přípravné řízení. Prvním rozhodnutím v ní byl trestní příkaz ze dne 24. 1. 2013, který (společně s návrhem na potrestání) se ovšem obviněnému H. nejprve nepodařilo doručit. Proti trestnímu příkazu podala státní zástupkyně odpor, čímž došlo k jeho zrušení a obviněnému H. pak již znovu doručován nebyl. Věc byla následně projednána v hlavním líčení, jež bylo nařizeno na den 15. 3. 2013; z dodejky u č. l. 63 spisu sp. zn. 3 T 4/2013 nevyplývá, zda byl obv. H. kromě předvolání k hlavnímu líčení (doručeného mu dne 2. 3. 2013) doručen také návrh na potrestání. Hlavního líčení dne 15. 3. 2013 se nicméně obv. H. osobně zúčastnil a z protokolu (č. l. 65 – 67) vyplývá – byť nikoli *expressis verbis* – že obviněný s návrhem na potrestání obeznámen byl. Lze tedy vycházet z toho, že ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 3 T 4/2013 nastal **účinek sdělení obvinění nejpozději dne 15. 3. 2013** (odsuzující rozsudek pak byl vyhlášen v dalším hlavním líčení dne 20. 3. 2013).

Je proto namístě úvaha, že obv. H. by měl být ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 3 T 4/2013 v konečné bilanci uložen společný trest (za jednání ze dne 5. 1. 2013, v této věci posuzované, a za jednání ze dne 11. 1. 2013, původně posuzované ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 25 T 8/2013) a současně (ve vztahu k věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 8 T 319/2012) souhrnný trest. Proto je také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2014, č. j. 61 To 277/2013 – 177, formálně napadán nikoli toliko ve výroku o uložení trestu, nýbrž *en bloc*, i pokud jde o zrušovací část, kdy předestřené úvahy mohou odůvodňovat zrušení rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 v jiném (větším) rozsahu.

Lze tedy uzavřít, že zrušením touto stížností pro porušení zákona napadaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2014, č. j. 61 To 277/2013 – 177, jako soudu odvolacího ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 3 T 4/2013, bude nejen eliminován protiprávní stav, založený nerespektováním zásady *ne bis in idem*, tedy dvojitým potrestáním obv. H. za jednání ze dne 11. 1. 2013, ale bude vytvořen i prostor pro správné posouzení vztahů souběhu, resp. otázky, která konkrétní jednání obv. H. jsou dílčími útoky pokračujícího trestného činu.

Ze shora uvedených důvodů **navrhují**, aby Nejvyšší soud České republiky:

- 1) Podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2014, č. j. 61 To 277/2013 – 177, byl porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 tr. řádu a § 259 odst. 3 tr. řádu v souvislosti s ustanoveními § 2 odst. 5, 6 tr. řádu, § 11 odst. 1 písm. h) tr. řádu a § 43 odst. 2 tr. zákoníku, a to v neprospěch obviněného V. H.;
- 2) podle § 269 odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2014, č. j. 61 To 277/2013 – 177, v celém rozsahu zrušil, a aby současně zrušil všechna další rozhodnutí na něj obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu;
- 3) a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. řádu.

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti ČR

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [11 Tz 34/2018](#)